

IN DE GEBROKEN LANS HOUDT EEN HEAVEN-LEZER EEN PLEIDOOI VOOR EEN GENRE, EEN ALBUM, EEN GROEP, ZANGER, ZANGERES OF WAT DAN OOK, ZO LANG HET MAAR MET MUZIEK TE MAKEN HEEFT. GUUS MEEUWIS (40) HAD EERDER DIT JAAR EEN 'MEET AND GREET' MET ZIJN ROLMODEL BRUCE SPRINGSTEEN. "IK ZOU HET NOOIT GEDAAN HEBBEN ALS HIJ HET NIET WAS GEWEEST."

door Karin Stroo

Guus Meeuwis ontmoet Bruce Springsteen

Nee, ik had geen wedstrijd gewonnen. We hebben al jaren een wonderlijke haat-liefdeverhouding met Pinkpop. Ze zijn altijd erg vriendelijk, maar optreden mogen we er niet. Drie jaar geleden sloot Bruce de avond af en toen wilden ze ons op de camping laten spelen, in een grote tent voor vijftienduizend man. Daar hebben we 'ja' op gezegd. Als je een grote mond hebt, moet je ook gaan. Maar het mocht uiteindelijk niet van de gemeente, omdat ze bang waren dat het te druk zou worden. Dit jaar speelde Bruce weer en wij waren uitgenodigd om te komen. Er mocht één iemand met hem op de foto en dat was ik. Dat had Pinkpop geregeld. Ik was ze heel dankbaar.

Ik moet eerlijk zeggen: ik zou het nooit gedaan hebben als hij het niet was geweest. Er zijn weinig mensen voor wie je je in zo'n situatie manoeuvreert. Je voelt je een beetje bezwaard, omdat je weet dat het niet altijd gelegen komt. Dan praat ik als zanger die het een paar keer heeft meegemaakt en dacht: "Oei. Ongemakkelijk." Niet alleen voor mij, maar ook voor de fan. Want zij staan te wachten, zeker als het gearrangeerd is, dan kom je eraan en zeggen ze niks. Dus begin je zelf maar: "Vond je het leuk? Waar kom je vandaan?" Maar eigenlijk is het volledig ongemakkelijk. Het enige wat ze willen is: klik, de foto. Dat doen we dan ook en vervolgens komen ze tot het besef: als de foto gemaakt is, gaat hij weer weg. Hoe houd ik hem nog even hier? Dan krijg je de meest rare vragen als: "Wat is je favoriete kleur?" en: "Op welk nummer wonen je ouders?" Ik dacht: ik ga met hem op de foto en als hij een beetje toegankelijk is, stel ik één

'Hey man, great!'

vraag. Iemand stelde me aan hem voor: "Dit is Guus Meeuwis, een zanger hier in Nederland." Ja, dat zal wel, moet hij gedacht hebben. "Hey man, great", kreeg hij er nog uit. Ik vroeg hem naar de show van de dag ervoor, in Frankfurt. Vrienden van mij waren daar geweest: het was geweldig, drie uur lang. En dat vroeg ik: "Heb je lang gespeeld?" "Ja, drie uur en tien minuten." En dat deze tour in Europa zijn beste ooit was, dat hij dat echt zo beleefde. Dat is altijd zo met de laatste, maar ik dacht: ach, laat maar zitten. Ga nou maar gewoon. Klik klik klik en gaan. De batterij van mijn telefoon was leeg, zo goed had ik me voorbereid. Mijn broer was er gelukkig ook en hij heeft de foto gemaakt. Het was heel bijzonder. Zoals ik al zei: ik zou dit nooit doen, maar deze kans...

PRINCIPIEEL

Fan is niet het goede woord. Op een gegeven moment ben je de leeftijd voorbij dat je fan bent. Dan ben je een bewonderaar ofzo. Dit zijn moeilijke gesprekken hè, zeker voor muzikanten is dit lastig. Omdat het de ene dag heviger is dan de andere dag. Nou ja.

Het is begonnen met de cd **BORN IN THE U.S.A.** Dat was ook zijn doorbraak naar het grote publiek. Die plaat is uit 1984, geloof ik, toen was ik twaalf. Ik ging op zoek naar de rest van zijn werk, want ik was geïnteresseerd geraakt. De driedubbelcd **LIVE 1975-85**, dat was wel de nekslag, toen was ik verkocht. Met het klimmen der jaren kreeg ik steeds meer bewondering en respect voor hem. Het besef dat die man steeds beter en beter wordt en zo trouw blijft aan zijn eigen principes. Misschien komt dat ook omdat je zelf bezig bent met muziek en het daarom snapt. Of het soms helemaal niet snapt. Dat je dan denkt: "Goed gedaan Boss!" Een overeenkomst tussen Bruce en mij. Ehmm. Nee. Nou, misschien dan wel dat ik redelijk trouw blijf aan wie ik ben en wat ik probeer te doen. Als dat een overeenkomst mag zijn, is het er één die ik wel zou waarderen. Dit is glad ijs, hoor. Poeh. Als je optreedt moet het goed en leuk, met plezier. Hoewel hij veel langer kan spelen dan wij, meestal. Het lijkt wel een wedstrijd te worden, ik hoorde laatst van vier uur en tien minuten. Bruce mag wel nummers spelen van zijn

nieuwe plaat, en daar speelt hij er ook veel van, maar iedereen zit te wachten op *Born To Tun*, *The River* en *Thunder Road*, de klassiekers. Dat is bij ons niet anders, hoewel we ze steeds vaker weglaten. *Geef Mij Nu Je Angst*, zat er dit jaar niet in. 't *Dondert En Het Bliksemt* ook niet. *Per Spoor* laten we sowieso wel eens weg. Dat is heel verfrissend en je merkt dat het ook heel goed gaat. Je denkt vaak dat je ze nodig hebt, maar er zitten veel meer liedjes in je repertoire om het verschil mee aan te geven. Dat hoeven niet perse die grote hits van vijftien jaar geleden te zijn. Maar het lijkt of de mensen denken: "Kijk, hier kennen wij elkaar van, dit was onze eerste groet." Je moet maar eens proberen om een nummer in een andere versie te spelen. De meesten zijn geneigd te zeggen: "Dat is hartstikke mooi wat je daar doet, maar doe hem nu nog een keer zoals wij hem kennen." Hoewel Bruce dat wel heel goed doet, die kleedt zo'n liedje vaak helemaal uit. Dan blijft het liedje an sich over in de puurste vorm en dat werkt wel heel goed.

ESSENTIEEL

Bruce maakt statements, dat doet hij al van het begin af aan. Hij heeft er de autoriteit voor: als hij het zingt wordt het geloofd. Mensen kunnen het hebben van hem. Ik heb niet het idee dat ik dat moet gaan doen. Die maatschappijkritische functie wordt ingevuld door andere mensen. Laat mij maar het zonnige tegenlicht geven. Het moet niet zo zijn: ik ben Guus Meeuwis, ze vinden me allemaal een beetje licht op de hand, ik zal eens een statement maken.

Als er vervelende dingen in je leven gebeuren, hoeven die van mij niet in de blaadjes. Uit respect voor alles en iedereen om me heen. Je hoort het wel in een liedje, maar... Mijn moeder zegt altijd als ze de nieuwe plaat heeft gehoord: "Ik weet weer hoe het met je gaat." En dat is ook wel zo. De documentaire *Born To Run* heb ik een jaar of acht geleden gezien en daar zitten veel dingen in waar ik iets aan heb. Bruce zegt onder meer: "Nu had ik mijn hele carrière hard gewerkt om hier uit het dorp weg te komen en op het moment dat ik succes had wist ik niet hoe snel ik terug naar huis moest." En dat hij in een soort van verbazing over zijn band zegt: "Iedereen werkt mee om mijn droom, mijn droom, waar te maken." Aan het einde is de conclusie dat de *bottom line* van de muziek is: *it is supposed to make your day a little bit better*. Dat is precies de essentie van wat het is, denk ik.

Muziek is niet het belangrijkste op de wereld, ook niet het één na belangrijkste. Maar je kunt er wel iets uit halen, als je dat tenminste wilt. Of dat nu troost is, of blijdschap of pure lol en energie, dat is genoeg. Meer hoeft het niet te doen. *Supposed to make your day a little bit better*.

Ik kan jouw leven niet veranderen. Dat lukt niet. Ik kan wel zorgen dat het een leuke avond is, of ik kan ervoor zorgen dat het drie minuten leuk is. Je moet het zelf doen, maar als het een beetje helpt...

Overleven

door Geert Henderickx

Wilco-voorman Jeff Tweedy

Wanneer je voor het eerst weer muziek hebt geluisterd? Acht dagen na dato, de dag van het laatste afscheid, 's avonds laat. De nieuwe Bob Dylan, **TEMPEST**, het album van de ondergang. *Look down angel, from the skies*, hoorde je de oude bard met zijn kraaienstem zingen, *help my weary soul to rise*. En dat die band van hem, *featuring* Los Lobos-opperhoofd David Hidalgo, daar ondertussen toch lekker *in the groove* stond te spelen, dat kreeg je warempel ook nog mee. De volgende dag, ver voorbij middernacht, zette je Los Lobos zelf op, de live-dvd van hun twintig jaar oude klassieker **KIKO**, vijf jaar geleden al opgenomen, onlangs pas verschenen. Heftig, heftig. Want koud twee maanden eerder waren jullie nog met de *amigos de musica* een dag of vijf op pad geweest. En ergens tijdens hun bevlogen optreden in Karlsruhe had je het toen benauwd gekregen, zomaar, pardoos – wie weet, dacht je, is dit wel de laatste keer.

De dag erna, op de vroege zondagochtend, draaide je de langverwachte onverwachte comeback van Iris DeMent, **SING THE DELTA**, als vanouds een album vol vergankelijkheid. *In time you might seem like a dream, but until then and in between I'll linger on each sacred scene before the colors fade*. En dat gezongen met die hartverscheurende stem van haar.

Twee dagen later op naar het eerste concert. Geen beter middel tenslotte om de zinnen een beetje te verzetten. Dik een maand verder zou je er pas voor het eerst weer echt *in* komen, bij Carolina Chocolate Drops, dat jonge zwarte combo dat stokoude Amerikaanse folklore zo springlevend

laat klinken. Ach, wat zou ze hier toch van hebben genoten, moest je onwillekeurig denken – wat je beter niet had kunnen denken.

De week daarop zouden jullie naar Keulen voor een midweektripje, dat wil zeggen: een dagje stad en de avond ervoor Wilco, het slotconcert van *The Whole Love*-tournee. Tja, dat ging wegens familieomstandigheden dus mooi niet door. Ware het niet dat je op de valreep alsnog door twee *brothers in arms* werd meegetroond.

Wat een prachtzaal bleek dat E-Werk, zeg. Wat een warmhartig en aandachtig publiek ook, kom daar tegenwoordig eens om in Nederland. En Wilco? Na dat fabuleuze optreden vorig jaar in de Tilburgse poptempel 013 kon het gewoon niet anders dan tegenvallen – maar nee, het was opnieuw weergaloos. Je voelde zowaar iets wat verdacht veel leek op verlichting.

Van **SKY BLUE SKY**, jouw album van de jaren nul, deden ze liefst vier stukken, waaronder *Hate It Here*, een angstvisioen van voorman Jeff Tweedy: zijn vrouw is vanwege dat eeuwige gesomber van hem met de noorderzon vertrokken. Een excuusliedje eigenlijk, het zoveelste. Maar toen ze hem zo wanhopig hoorde zingen hoe hij de vaat doet, het bed verschoont, een wasje draait, de boel opruimt, de vloer dweilt, zelfs haar moeder belt, toen hield ze het gewoon niet meer – het idee alleen al. Jij daar in Keulen luisterde opeens met heel andere oren naar *Hate It Here*. En zo kon je uiteindelijk, alsnog je smart delen – een klein beetje weliswaar, maar toch. *I try to stay busy*, klinkt het nu avond aan avond, *I try to keep myself occupied, 'cause I know you don't live here anymore*.